

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Appellari non posse à iudicibus electis existimabat ætas divi Bernardi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

doquidem alium sensum recipere poterat. Præterea appellatio ad sedem apostolicam, quæ facta antè fuerat, cuique synodus Gallicana concesserat, prohibebat quodam modo ne quid Episcopi definirent inconsulta sede apostolica, præsertim cum reus in appellatione persisteret quando sententia adversus illum pronuntiata est.

VII. Artamen, ut dixi, consilio Gallorum prorsus favebat regula generalis, quæ conceptis verbis extat in canone Carthaginensi, cujus auctoritas recepta erat in Occidente. Quin & Hadrianus ipse in Epitome canonum hunc quoque Carthaginensem deferipit: *Item ut à iudicibus consensu partium electis non appelletur.* Sanè Ecclesia Gallicana insuperhabuit has ultimas Nicolai epistolæ, quæ politiam canonicam in regno receptam ex eo capite pessumdabant quòd pronuntiarent nullum Episcopum posse deponi inconsulta sede apostolica. Itaque perlitit eadem Ecclesia in observatione trium regularum supra adductarum in capitibus XXI. & XXXI. hujus libri: quas dein inviolatas præstitit Hadrianus secundus anno octingentesimo septuagesimo primo, idest, sexennio post epistolam Nicolai, adeo ut etiam causas definiri voluerit *per iudicium electorum.* Græci verò, in quorum collectione descripti sunt canones Carthaginenses, nequaquam ambigunt quin vetita prorsus sic appellatio à sententia iudicum electorum, ut observant Zonaras, Balsamo, & Matthæus Blastares, qui ad confirmandam hanc decisionem laudant libros Basilicon.

VIII. Adeo autem invaluerat apud Gallos hæc opinio, appellari nimirum non posse à sententia iudicum electorum, ut etiam ævo divi Bernardi persuasum omnibus fuerit non licere. Scribens enim sanctus ille vir ad Innocentium secundum Papam de causa Abailardi, qui ob quadam doctrinæ capita in Concilio Senonensi damnatus fuerat à iudicibus electis, ait: *Appellavit ab electis iudicibus, quod non putamus licere.* Episcopi tamen Gallicani cesserunt appellationi, *reverentiæ causâ*, ut ait idem Bernardus in epistola sequenti. Pace tamen tanti viri dixerim, eo casu, quòd ageretur de fide, debuisse causam illam per appellationem rei aut relationem iudicum devolvi ad apostolicam sedem. Difficultas enim hæc ad majora negotia pertinebat.

CAPVT XXV.

Synopsis.

I. Galli tandem cedere Romanis coacti sunt sub

initia tertiæ Regum nostrorum stirpis in causa Arnulphi Remensis Archiepiscopi. Castigatus Cardinalis Perronus, qui heic agi putavit de Arnulpho Episcopo Aurelianensi.

II. Violatæ fidei reus Arnulphus causam dixit in Concilio Remensi ubi prodicionem confessus coram duodecim iudicibus, depositus est à synodo.

III. Quæsitum est in synodo an competens illa esset ad iudicandam causam absque auctoritate Summi Pontificis. Ad probandam necessitatem auctoritatis Romana adductæ sunt epistola illa apocrypha Pontificum Romanorum. Pro synodi verò potestate allati canones Africani, Antiocheni, Niceni, & auctoritas beati Gregorij, tum etiam exempla Egidij & Ebbonis Archiepiscoporum Remensium.

IV. Recepte tum non erant voluntarie cessiones episcopatum. De formula confessionis Episcoporum reorum. Ea fiebat singillatim apud confessores, in averione autem apud synodum. Aferentibus autem confessoribus ejusmodi peccatum fuisse admissum quod pena depositionis pleniendum esset, depositio peragebatur.

V. De depositione Ebbonis Archiepiscopi Remensis. Tres Episcopos elegit qui peccatorum suorum iudices essent. Tum tres rursus Episcopos confessionis suæ testes postulavit. Quæ peracta, depositus est.

VI. Arnulphus quatuor confessores elegit, eisque crimina sua confessus. Sententia synodi damnatus est: quoniam neque Papam appellaverat ante electionem iudicum, neque postquam y electi erant.

VII. Exemplo Potami Bracavensis & Ebbonis Remensis colligit synodus canonicè deponi Arnulphum posse, & alium in loco ejus ordinari.

VIII. Arnulphus publicè profiteatur violatam à se fuisse fidem Regi debitam. Brochardus Comes petiit ut prodicionis crimen expressè profiteatur. Interecessit Arnulphus Episcopus Aurelianensis, dicens confessionem nemini singillatim fieri debere nisi Presbyteris. Decernitur Arnulphi depositio.

IX. Subscripsit in actis cessionis episcopatus. Inducatur discrimen esse inter resignationes quæ hodie fiunt sine causa & eas quæ tum fiebant ob crimen.

X. Ioannes XV. Episcopus hujus depositionis auctores suspendit à divinis. Gerbertus aut obsequendum non esse huic suspensioni, quod adversus canones decreta esset.

XI. Arnulphus restitutus est in alia synodo Remensi, ob eam solam causam, quòd depositus fuisset absque consensu & auctoritate sedis apostolicæ. Probatur ex Gerberto.

I. REGULA à Nicolao primo prolata, nullam nempe depositionem peragi posse absque auctoritate Summi Pontificis, retenta fuit in Romana sede: à qua Summi Pontifices non facile discedebant, nisi ea inciderent tempora ut acriter adversum tendentibus concedere cogerentur. Itaque universum orbem hujus novæ opinionis jugo colla submittere coegerunt, magnis illis nominibus veterum Pontificum ac Martyrum munitæ quæ extant in titulis apocrypharum epistolarum ab Isidoro collectarum, quarum auctoritati nemo contradicebat. Gallia quoque ipsa cedere tandem coacta est sub initia tertiæ Regum nostrorum

Zz iij